

Αυτοθεσμιζόμενος εκφραλισμός (Χρήστος Γιανναράς)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 17 Ιουλίου, 2008

Ο χρηματισμός κομμάτων και πολιτευτών είναι θέμα, που αν μια κοινωνία το θεωρεί πρόβλημα, μπορεί να το λύσει θεσμικά. Οι τρόποι της λύσης έχουν προταθεί από έγκυρους και έμπειρους δημοσιολόγους. Το πειστικότερο σημάδι ότι υπάρχει δεδομένη βούληση να λυθεί το πρόβλημα, θα ήταν η συγκρότηση επιτελικής ομάδας που θα το μελετούσε με ανιδιοτέλεια και αξιοπιστία, προτείνοντας και αξιολογώντας τις προσφορότερες λύσεις.

Θέμα επιφυλλίδας (δηλαδή ανάγκης να διερωτηθούμε για το αυτονόητο) μπορεί να είναι η απορία: Γιατί η σημερινή ελλαδική (πολύ συγκεκριμένα) κοινωνία αρνείται ή αδυνατεί να λύσει το πρόβλημα του χρηματισμού κομμάτων και πολιτευτών; Αλλά και στο ερώτημα αυτό οι τυχόν απαντήσεις δεν μπορούν να είναι αξιόπιστες, αν απλώς εκφράζουν υποκειμενικές γνώμες, απόψεις, ερμηνείες. Χρειάζεται και εδώ μελέτη σοβαρή, η επιφυλλίδα μόνο σαν πρόκληση μπορεί να λειτουργήσει.

Εμμεσα συμπεράσματα από δημοσκοπήσεις δίνουν την εντύπωση ότι η ελλαδική κοινωνία, στην πλειονότητά της, θέλει να λύσει το συγκεκριμένο πρόβλημα, αλλά είναι θεσμικά αποκλεισμένη από κάθε δυνατότητα πρακτικής ενέργειας. Ο χρηματισμός κομμάτων και πολιτευτών (η ενίσχυσή τους με «μαύρο χρήμα» από μεγάλες επιχειρήσεις που εξαγοράζουν έτσι την προώθηση των συμφερόντων τους) είναι θέμα θεσμικά εξαρτώμενο από τις εξουσίες των ίδιων των πολιτευτών και των συντεχνιακών τους οργανώσεων (των κομμάτων). Δηλαδή, οι ένοχοι για διαφθορά, για διαπλοκή με άνομα συμφέροντα, είναι οι μόνοι που έχουν θεσμικά (κατά το Σύνταγμα) την αρμοδιότητα να (αυτο)τιμωρηθούν για τον εκφραλισμό τους. Οι ίδιοι έχουν επιπλέον αποφασίσει το πολίτευμα αυτό να ψευδεπιγράφεται «δημοκρατία»!

Συντάσσουν το Σύνταγμα και «αναθεωρούν» το Σύνταγμα οι υπόλογοι στο λαό για την καταστρατήγηση των στόχων του Συντάγματος. Καλείται ο λαός, ταπεινωτικά εμπαιζόμενος, να λάβει απλώς υπ' όψιν ότι κάποιες κάποτε βουλευτικές εκλογές είναι «αναθεωρητικές» - η Βουλή που θα προκύψει από αυτές θα προχωρήσει σε αναθεώρηση του Συντάγματος. Φυσικά, ερήμην του λαού. Ο λαός δεν ερωτάται για

τις αλλαγές στον καταστατικό χάρτη που «κατοχυρώνει» τις ελευθερίες του!

Στη σημερινή Ελλάδα μοιάζει να έχουμε όλοι πεισθεί από τους επαγγελματίες της εξουσίας ότι το σύστημα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας (ο κοινοβουλευτισμός) έτσι πια λειτουργεί διεθνώς, είναι παντού και υποχρεωτικά, τυπικά και ολοκληρωτικά, σύστημα φεουδαρχικό. Ο χρηματισμός κομμάτων και πολιτευτών από μεγάλα οικονομικά συμφέροντα είναι ο αυτονόητος «τρόπος λειτουργίας» του συστήματος, «φαινόμενο διεθνές». Δεν μπορεί η Ελλάδα να αποτελέσει εξαίρεση, είναι νομοτελειακά αδύνατο.

Αυτή η παραδοχή σημαίνει: Είναι νομοτέλεια να υποκλέπουν οι πολιτικοί την ψήφο των νοητικά αδύναμων πολιτών με έντεχνα μεθοδευμένη, διαφημιστική πλύση εγκεφάλου, γκαιμπελικών προδιαγραφών. Επομένως, νομοτέλεια να καλύπτεται το μυθώδες κόστος αυτού του οργανωμένου εξανδραποδισμού των συνειδήσεων από επιχειρηματικά συμφέροντα (με άνομα ανταλλάγματα) ή από την κλοπή κοινωνικού χρήματος. Νομοτέλεια να χρηματοδοτούνται συστηματικά, με «μαύρο πολιτικό χρήμα», τα κόμματα εξουσίας, αλλά και «η συντριπτική πλειονότητα των υπουργών» κάθε κυβέρνησης («Καθημερινή» 3.7.2008, πρωτοσέλιδο) - να βυθίζονται και ως ιδιώτες στη διαφθορά οι επαγγελματίες πολιτικοί. Νομοτέλεια να ενορχηστρώνεται όλη αυτή η ανομία για να κολακευτεί η πιο μειονεκτική μερίδα του πληθυσμού (άνθρωποι με υποβαθμισμένη σκέψη, κρίση, συνείδηση ευθύνης) και να κρίνεται τελικά το εκλογικό αποτέλεσμα από χειραγωγούμενες ψήφους απερίσκεπτων πολιτών.

Η ασκούμενη από όλες τις κυβερνήσεις, τα τελευταία τριάντα τέσσερα χρόνια, πολιτική στην παιδεία και η απουσία κοινωνικού - συνταγματικού ελέγχου της τηλεόρασης διευρύνει, μεθοδικά και ραγδαία, τη μειονεκτική μερίδα του πληθυσμού στην Ελλάδα. Η αλογία, η ακρισία, η αγλωσσία, η χυδαιότητα, ο τραμπουκισμός, είναι το κυρίαρχο κλίμα συμπεριφοράς, τα αντανακλαστικά τεταρτοκοσμικής υπανάπτυξης που συγκροτούν σήμερα την εικόνα της ελλαδικής καθημερινότητας. Ίσως οι «αισιόδοξοι» να αυθυποβάλλονται με πιο εξωραϊσμένες διαπιστώσεις, αλλά αποκλείεται να μην πιστοποιούν ότι ο λόγος των επαγγελματιών της εξουσίας και οι στρατηγικές των κομμάτων επιβεβαιώνουν απερίφραστα ως θελημένη και προϋποτιθέμενη την υπανάπτυξη του πληθυσμού.

Οι επαγγελματίες πολιτικοί μιλάνε γλώσσα ολοκληρωτικά υποταγμένη στη σκοπιμότητα των εντυπώσεων που θέλουν να προκαλέσουν, παρακάμπτοντας το πρόβλημα στο οποίο αναφέρονται και κάθε υποχρέωση λογικής ανάλυσης του προβλήματος ή αναζήτησης λύσεων. Δεν υπάρχει πια πολιτικός λόγος στην Ελλάδα σήμερα, προβληματισμός κοινωνικών στόχων, στρατηγικής και μεθόδων για την επίτευξή τους. Ο κομματικός λόγος είναι μόνο και αποκλειστικά «επικοινωνιακός», λόγος μεθοδικής παραπλάνησης των θυμάτων μιας σχολικής παιδείας δραματικά υποβαθμισμένης και πανεπιστημίων παραδομένων στην ανυποληψία και στη διάλυση.

Η συνεχώς διευρυνόμενη μειονεκτική μερίδα του πληθυσμού είναι το μέτρο που καθορίζει και τις πρακτικές αυτοανανέωσης του φεουδαρχικού πολιτικού συστήματος: Το «πόπολο» θέλει γνωστά ονόματα να το διαφεντεύουν, θέλει τα παιδιά και τα εγγόνια αφεντάδων, τους οποίους έμαθε πειθήνια να ψηφίζει και να αμνηστεύει. Κοντεύει το μισό Κοινοβούλιο στην Ελλάδα σήμερα να απαρτίζεται από θλιβερά προϊόντα τέτοιου εξευτελιστικού νεποτισμού. Και στο υπόλοιπο μισό να συνωστίζονται περιστασιακοί αστέρες της τηλεόρασης: μπασκετμπολίστες, προπονητές, εκφωνητές ποδοσφαιρικών αγώνων, ηθοποιοί των «σίριαλ», παρουσιαστές ειδήσεων ή συντονιστές αφελών συζητήσεων. Από αυτή την «πολιτική» ποιότητα περιμένουμε λύσεις για το ασφαλιστικό, για το σύστημα υγείας, για την παιδεία, για την άμυνα, για τα ακραία κρισιμότητας προβλήματα εξωτερικής πολιτικής.

Ο χρηματισμός κομμάτων και πολιτευτών είναι παρωνυχίδα σε σύγκριση με τις παγιωμένες και αυτονόητες πια αναγκαιότητες, που καθιστούν αναπότρεπτο τον εκφραλισμό του πολιτικού μας συστήματος. Κοινωνική αντίδραση στον αυτοκαταστροφικό κατήφορο αποκλείεται θεσμικά (συνταγματικά). Από το Γουδί του 1909 μας χωρίζει πια ένας αιώνας και συνθήκες κοινωνικοπολιτικές και διεθνείς ριζικά διαφοροποιημένες. Να περιμένουμε από τους ενόχους να επαναστατήσουν ενάντια στις συνέπειες των εσκεμμένων εγκλημάτων τους, είναι παραλογισμός. Διέξοδος λογικά δεν υπάρχει.

Όσοι δεν αντέχουν τη λογική προφάνεια, ας παραμυθιάζονται με καταφυγές σε ψυχολογικά παραισθησιογόνα.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: "Καθημερινή" 13/7/2008)